

Επιτρέπεται το άρθρο 13, τίτλος Γ, εδάφιο 1ο, σημείο α', της έκτης οδηγίας του Συμβουλίου της 17ης Μαΐου 1977 (77/388/ΕΟΚ) περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση⁽¹⁾, σε ένα κράτος μέλος που έκανε χρήση της ευχέρειας να παράσχει στους υποκειμένους στο φόρο το δικαίωμα επιλογής για τη φορολόγηση της παραχώρησης και εκμίσθωσης ακινήτων, να εξαρτά την έκπτωση του ΦΠΑ επί των εισροών από προηγούμενη έγκριση της διοίκησης, χωρίς η έγκριση να έχει αναδρομική ισχύ;

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 23 Ιουνίου 2003

(Υπόθεση C-270/03)

(2003/C 200/30)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Luca Visaggio και Roberto Amorosi, άσκησε στις 23 Ιουνίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, επιτρέποντας στις επιχειρήσεις, δυνάμει του άρθρου 30, παράγραφος 4, του νομοθετικού διατάγματος 22, της 5ης Φεβρουαρίου 1997, όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο 426, της 9ης Δεκεμβρίου 1998, να προβαίνουν στη συλλογή και στη μεταφορά των μη επικίνδυνων αποβλήτων τους, σαν να επρόκειτο για τακτική και κανονική δραστηριότητά τους και χωρίς να υπέχουν υποχρέωση εγγραφής στο εθνικό μητρώο των επιχειρήσεων που παρέχουν υπηρεσίες διαθέσεως αποβλήτων, καθώς επίσης και να μεταφέρουν τα επικίνδυνα απόβλητά τους σε ποσότητες μη υπερβαίνουσες τα 30 χιλιόγραμμα και τα 30 λίτρα ημερησίως, χωρίς να υπέχουν υποχρέωση εγγραφής τους στο προαναφερθέν μητρώο, παρέβη τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το άρθρο 12 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ, περί των στερεών αποβλήτων⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ⁽²⁾,
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Όσον αφορά τα μη επικίνδυνα απόβλητα, το άρθρο 30, παράγραφος 4, του ανωτέρω νομοθετικού διατάγματος απαλλάσσει ρητά τον επιχειρηματία που προβαίνει ο ίδιος στη συλλογή και μεταφορά μη επικίνδυνων αποβλήτων στο πλαίσιο της ειδικής επαγγελματικής δραστηριότητάς του από την υποχρέωση εγγραφής στο εθνικό μητρώο των επιχειρήσεων που παρέχουν υπηρεσίες διαθέσεως αποβλήτων.

Όσον αφορά, αντίθετα, τα επικίνδυνα απόβλητα των οποίων η μεταφορά πραγματοποιείται απευθείας από αυτούς που τα παράγουν, η ίδια διάταξη του ιταλικού διατάγματος προβλέπει άλλη μία εξαίρεση από την υποχρέωση εγγραφής στο εν λόγω μητρώο, και συγκεκριμένα υπέρ των επιχειρήσεων που μεταφέρουν απόβλητα σε ποσότητες μη υπερβαίνουσες τα 30 χιλιόγραμμα ή τα 30 λίτρα ημερησίως.

Σε τελική ανάλυση, η υποχρέωση αυτή ισχύει μόνο αφενός για τις περιπτώσεις συλλογής και μεταφοράς επικίνδυνων αποβλήτων, εφόσον δεν πρόκειται για απόβλητα που συλλέγονται και μεταφέρονται από τον ίδιο τον παραγωγό τους και εφόσον η ποσότητά τους δεν υπερβαίνει κάποιο ημερήσιο όριο, και αφετέρου για τις περιπτώσεις συλλογής και μεταφοράς μη επικίνδυνων αποβλήτων για λογαριασμό τρίτων.

Τούτο αντιβαίνει κατάφωρα στην οδηγία. Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο 12 της εν λόγω οδηγίας, όλες ανεξαιρέτως οι επιχειρήσεις που ασχολούνται επαγγελματικά με τη συλλογή ή τη μεταφορά οποιουδήποτε είδους αποβλήτων, είτε δηλαδή επικίνδυνων είτε μη επικίνδυνων, καταχωρούνται σε σχετικό μητρώο των αρμόδιων αρχών, εφόσον δεν υπόκεινται σε έγκριση.

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 86.

(²) ΕΕ L 78, σ. 32.

Προσφυγή της Ιρλανδίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 16 Ιουνίου 2003

(Υπόθεση C-271/03)

(2003/C 200/31)

Η Ιρλανδία, εκπροσωπούμενη από τον D. J. O'Hagan, επικουρούμενο από τους P. Gallagher SC, P. McGarry, δικηγόρο και J. Buttimore του γραφείου του Attorney General, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 21 Ιουνίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- a) να δεχθεί τύποις την προσφυγή,
- β) να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής C (2003) 1084, περί μειώσεως της ενισχύσεως που χορηγείται από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Αναπτύξεως (στο εξής «ΕΤΠΑ») στο ολοκληρωμένο πρόγραμμα ενισχύσεων για τον τουρισμό και την ανάπτυξη στον ιδιωτικό τομέα στην Ιρλανδία, επιχειρησιακό πρόγραμμα για τον τουρισμό (1989-1993), υποπρόγραμμα 2, σύμφωνα με την απόφαση της Επιτροπής C 89 (2258/7) της 21ης Δεκεμβρίου 1989,
- γ) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απόφαση της Επιτροπής C(2003) 1084 πρέπει να ακυρωθεί για τους εξής λόγους:

I) Πρόδηλο σφάλμα της Επιτροπής ως προς την ερμηνεία ή την εκτίμηση

α) Οι ιρλανδικές αρχές αμφισβητούν την εγκυρότητα της μεθόδου του κατά προσέγγιση υπολογισμού που προφανώς εφάρμοσε η Επιτροπή και προβάλλουν ότι ο κατά προσέγγιση υπολογισμός δεν αποτελεί αποδεκτή μέθοδο για τον καθορισμό του ύψους της χρηματικής επιστροφής, στην περίπτωση εξαιρετικά διευρυσμένων προγραμμάτων ενισχύσεων, όπως είναι το επιχειρησιακό πρόγραμμα για τον τουρισμό, 1989-1993. Επιπλέον, προβάλλεται ότι η Επιτροπή δεν προσδιόρισε τη νομική βάση για την εφαρμογή του κατά προσέγγιση υπολογισμού.

β) Η εφαρμογή από την Επιτροπή του δικού της ορισμού για την έννοια των όρων του άρθρου 23 του κανονισμού 4253/88⁽¹⁾ κατά τρόπο που να της επιτρέπει την επέκταση των αρμοδιοτήτων της συνιστά παράβαση των ρητών διατάξεων του εν λόγω άρθρου και αποτελεί πρόδηλο σφάλμα της Επιτροπής κατά την άσκηση της διακριτικής της ευχέρειας σύμφωνα με το άρθρο 24 του κανονισμού.

γ) Αποτελεί πρόδηλο σφάλμα της Επιτροπής η προσπάθεια θεμελιώσεως της επιβολής ποινής στην Ιρλανδία με βάση δελτία πληροφοριών που δημοσιεύθηκαν τον Απρίλιο του 1997, αρκετά χρόνια μετά τη λήξη του προγράμματος, με την αιτιολογία ότι αποτελούν την αποκρυστάλλωση προηγουμένως καθιερωμένης πρακτικής, τη στιγμή που μία τέτοια πρακτική ουδέποτε είχε καθιερωθεί από την Επιτροπή ή από το Ευρωπαϊκό Ελεγκτικό Συνέδριο στο πλαίσιο της αρμοδιότητάς τους για την παρακολούθηση του προγράμματος.

δ) Προβάλλεται επιπλέον ότι η Επιτροπή έσφαλε προδήλως, καταλήγοντας ότι υπήρχαν εγγενή σφάλματα ή κίνδυνοι στο σύστημα ελέγχου που είχαν θεσπίσει οι ιρλανδικές αρχές.

II. Παραβίαση θεμελιώδους κανόνα δικαίου περί εφαρμογής της Συνθήκης

Κατά την άσκηση της διακριτικής της ευχέρειας σύμφωνα με το άρθρο 24 του κανονισμού 4253/88, η Επιτροπή υπέπεσε σε νομικό σφάλμα, καθώς δεν έλαβε υπόψη τα ζητήματα που προβλήθηκαν με τη σχετική αίτηση. Η προσέγγιση της Επιτροπής συνιστά παράβαση των διατάξεων, μεταξύ άλλων, των άρθρων 23 και 24 του κανονισμού 4253/88.

III. Παραβίαση των αρχών της μη αναδρομικότητας, της ασφάλειας δικαίου και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

Η αναδρομική εφαρμογή προτύπων χρηματοοικονομικής διαχείρισης και, ειδικότερα, το ζήτημα των κριτηρίων επιλεξιμότητας,

τα οποία αναπτύχθηκαν πολλά χρόνια μετά τη λήξη των συγκεκριμένων έργων, σε περιπτώσεις όπου είχαν εφαρμοστεί διαδικασίες ανέκαθεν σύμφωνες με τις τότε καλύτερες διαθέσιμες πρακτικές, όπως αυτές είχαν εγκριθεί από την Επιτροπή, συνιστούν αναδρομική εφαρμογή κοινοτικών κανόνων από την Επιτροπή.

IV. Παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας ή/και των αρχών που διέπουν την επιβολή ποινών

Η Επιτροπή προφανώς διέθετε εναλλακτικές επιλογές αντί της αποφάσεως που ελήφθη στην επίδικη περίπτωση. Η προσέγγιση της Επιτροπής είναι καταφανώς δυσανάλογη προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, σε σχέση με τη διαρκή αποτελεσματικότητα των συγκεκριμένων έργων και το είδος των ευεργετούμενων από το πρόγραμμα. Η προσέγγιση αυτή ισοδυναμεί ουσιαστικά με επιβολή ποινής υπό περιστάσεις όπου δεν υφίσταται καμία απόδειξη παραβάσεως των επιχειρήσεων ή των αρχών.

(¹) Απόφαση του Συμβουλίου (ΕΟΚ) 4253/88 της 19ης Δεκεμβρίου 1988, περί διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2052/88 όσον αφορά τον συντονισμό των παρεμβάσεων των διαφόρων διαρθρωτικών ταμείων μεταξύ τους καθώς και με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των άλλων υφιστάμενων χρηματοδοτικών οργάνων (ΕΕ L 374, 31.12.1988, σ. 1-14).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 24 Ιουνίου 2003

(Υπόθεση C-274/03)

(2003/C 200/32)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Γεώργιο Ζαββό, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε, στις 24 Ιουνίου 2003, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιρλανδία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 2000/26/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Μαΐου 2000, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την ασφάλιση για αστική ευθύνη που προκύπτει από την κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων και περί τροποποιήσεως των οδηγιών 73/239/ΕΟΚ και 88/33 του Συμβουλίου (τέταρτη οδηγία για την ασφάλιση αυτοκινήτων), που δημοσιεύθηκε στην ΕΕ L 181 της 20.07.2000, σ. 65, καθόσον δεν θέσπισε και, σε κάθε περίπτωση, δεν κοινοποίησε στην Επιτροπή τις απαιτούμενες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη συμμόρφωσή της με την εν λόγω οδηγία,